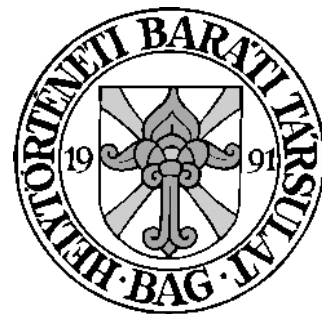

„A szülőfaluért lehet sokat tenni, de eleget soha”

Egres

XXIII. ÉVF. 1. SZÁM • A HELYTÖRTÉNETI BARÁTI TÁRSULAT TÁJÉKOZTATÓJA • 2014. MÁRCIUS

Füleki vár 2013 októberében

Turulmadár a Peres-dűlőben

Az idén lesz „Bag 600 éves” írásos emlékének a 600. évfordulója emlékére emelt emlékmű, Turulszobor, avatásának 20. évfordulója. Az emlékművet a Helytörténeti Baráti Társulat településünk lakói őseinek tiszteletére állították Őseink - ki-ki a maga erejé-

vel - hozzájárultak településünk mai- és jövőbeli lakóinak életvitele javításához, ami tiszteletet érdemel.

Gondoljunk csak nagyszüleinkre, szülőinkre vagy az állításkor még ott munkálkodó, sajnos ma már nem élő barátainkra, hozzánk tartozókra (Balázs Ferenc, Balázs Mihály, Simon Domonkos, dr. Balázs József, Kántor Géza, Drávai Gábor, Németh Ferencné, Horváth János, Deme Józsefné, Balázs Pál, Gergely Antal és még sorolhatjuk...)

„A Turulmadár megmarkolja a földet, mint ahogy az obeliszk tetején is látható, ragaszkodik a földhöz, őseink szent földjéhez. A föld, a haza, község jelképe, – a haza szimbóluma. A Turul kiterjesztett szárnyaival fi-

gyeli, óvja a körülötte összegyűlt embereket, az emberi közösséget, a falu népét.

A Turul mozgásában szimbolikus, mely egyszerre sas és sólyom. Tekintetét nyugatra fordítva öröklik, vigyázza a községet, mint ahogy azt tette ezer éven keresztül.

Az emlékműn, a gyöngyössolymosi kőből kiemelkedik a világosabb színű kereszt, amely tudtul adja bármilyen ideológiát valló ember számára is, hogy a kereszt, a kereszténység jelképe, mely a turulmadaras honfoglaló magyarság megmaradását biztosította a Kárpát-medencében ezer veszélyen át.

Az emlékművön elhelyezett köztársaságunk címere a „Szent Istváni államiságunk” megjelenítése. Szent István apostoli koronája nélkül nincs Magyarország.

Jó lehet, tudjuk, hogy községünk területét a keletről vándorló Óseink - ahogy az „Bag történeté”-ben leírásra került – nyugatról érkezve szállták meg. Emlékművünk helyét is ennek tudatában jelöltük ki, szimbolizálva ezzel azt is, hogy az M3-as autópályával és vasúttal, az anyaközségtől elszakított település rész is szerves egysége községünknek. Régészeti leletekből pedig tudjuk, hogy e területen, több ezer évvel ezelőtt is éltek emberek.

Az emlékmű megjelenítése a mai ember számára kifejezésre juttatja és az utókor számára jussul hagyja, hogy államiságunk jövője csak a magyarságtudat megőrzése, a keresztény hit elmélyítése lehet záloga további létünknek, jövőnknek.”

(Részlet dr. Balázs József, a HBT alapító elnökének írásaiból.)

Örülünk, hogy fennen hirdeti jelentése tiszteletét, megbecsülését, a jóra való törekvést.

Dányi Sebestyén Sebestyén Népfőiskola

Jó érzés töltötte el a Budapest-környéki Népfőiskolai Szövetség tagjait január 25-én, amikor részesei lehettek a debütáló Dányi Sebestyén Sebestyén Népfőiskolában tartott vidékfejlesztési konferenciának. A konferencia, a magyar falu képébe és tevékenységébe is beletartozó családi kisgazdaságok, ház körüli munkák gazdálkodásának fenntartható fejlesztéséről szólt.

Dr. Székely Zsuzsanna, Gódor András, Balogh Judit előadásai valamint a helyi népfőiskola tagjainak közelmúltban tartott kutató felmérései kellő alapot nyújtottak hasznos következtetések levonására, széleskörű vitára, további kutatások folytatására.

Polgár Jutka: A Gomolyfelhóvár

ÖTÖDIK FEJEZET

(Folytatás)

Boróka Kenderszakóca király birtokára téved

- Gombolyag szerinted hol vagyunk? – kérdezte kétségbeesetten a lány, bár sejtette, hogy ha maga sem tudja, akkor Gombolyag sem, hiszen a kutya csak kutyaésszel tud tájékozódni, az pedig most vajmi ke-

vés. – Hogy nem a Szurdokban vagyunk az egyszer biztos, hiszen egyetlenegy boszorkát sem látok. Pedig én is pont úgy álltam a jéghegybe vájt járat elé, mint a Jégtörő Boszorka, és véleményem szerint egy dara-

big jó úton jártunk. Lehetőséges, hogy azért történt így, mert magammal hoztalak? Bizonyára te is észrevetted, amint a fejünk fölött egymás után repültek a bálba siető boszorkák. Láttad, hogy némelyik seprűn stop-

lámpa is volt? Hát bizony, az eszes boszorka halad a korral. Csak tudnám, hogy most hol vannak! Ha itt lenne a „téli szolgálatos” bizonyára segítene eligazodni, még a boszorkabálba is elmennék vele, mert akkor nem lennék egyedül.

Boróka leült egy zsámoly-szerű kőre. Gombolyagot az ölében tartotta, félve attól, hogy esetleg elcsavarog ezen az ismeretlen vidéken, és nyoma veszik.

A lány éppen a visszafordulás lehetőségét latolgatta, amikor lódobogás ütötte meg a fülét. Ennek hallatán azonnal talpra ugrott. Megállítom a lovas, bárki legyen is az, gondolta, még akkor is, ha esetleg egy bálba siető boszorka vágat errefelé, seprűnyél helyett lóháton.

A lovas már távolról észrevette az integető lányt. Bár nem volt szándékában megállni, ám az utolsó pillanatban meggondolta magát.

- Hóha, Fürgelábú!

Az utasításra olyan gyorsan megállt a ló, mintha lasszóval fogták volna meg.

A lovas nem úgy nézett ki, mintha boszorka lenne. Szép szál fiatalember ült a lovon sötétbarna lovaglósarkantyú villogott a szikrázó napfényben.

- Uram, lovagias viselkedését nagyra becsülöm, örülök, hogy megállt. Már attól féltem, hogy észre sem vesz, mert úgy vágta ezt a hátsóval, mint a villám.

- Be kell vallanom kedves kisasszony, hogy nem volt szándékomban megállni. Sietek, mert sürgős dolgom akadt.

- A sürgős dolga ellenére, hogy mégis megállt azt nagyon köszönöm Uram, de mielőtt tovább indul, megmondaná, hogy hol vagyok? A Gomolyfélévárba tartottam, de eltévedtem. A nevem Boróka és nyolc éves vagyok. A kutyámat pedig Gombolyagnak hívják, de, hogy ő hány éves azt nem tudom, ugyanis találtam... jobban mondva Gombolyag talált meg engem.

- Az én nevem: Kenderszakóca.

- Elég furcsa neve van, Uram! És mi a foglalkozása? Talán lovag, és azért siet, hogy részt vegyen egy lovagi tornán?

- Nem szokásom lovagi tornákon részt venni. A nagyapám király volt és Kenderszakócának hívták. Ez volt a birtoka – mutatott körös-körül a lovas. Apám is király volt, és ő is Kenderszakóca névre hallgatott...

- Ne is folytassa, Uram! Természetesen akkor Ön is király, és az ősei nevére hallgat.

- Ha nagyapámnak jó volt ez a név, akkor jó nekem is.

- Egyetérték, Uram! Nagyanyó bizonyára meg fog lepődni, amikor majd elmesélem neki, hogy egy királytól kaptam útbaigazítást – kuncogott Boróka.

- Lehetséges, hogy nem fogsz örülni annak, amit mondok.

- Bármit mond is uram, én hallgatom!

- Nos, Boróka, ha az utazásod célja Gomolyfélévár volt, akkor bizony alaposan elcsalíktál! Az a vár nagyon messze van ide. Már jártam ott. Eszedbe ne jusson gyalog nekivágni az útnak! Amikor visszajövök, szívesen elviszlek a Gomolyfélévárba. Fürgelábú paripám a rendelkezésedre fog állni. Lovagoltál már?

- Még sohasem ültem lóháton, mivel nincs is lovam. De látni már láttam lovaglós embereket. Király uram is ügyesen ült meg a lovát. Gondolom a királyoknak ez nagyon fontos, mert állandóan úton vannak.

- Így gondolod?

- Pontosan így, hiszen a Fürgelábú paripa most is úton van a gazdájával együtt. És ki tudja merre fognak csavarogni.

- Ha megunom a „csavargást” ígérem neked, hogy azonnal visszajövök.

- Köszönöm Uram! És mikor jön vissza?

- Gondolom, úgy két-három hét múlva.

E szavakra Borókának elkeseredés ült ki az arcára, amely olyan fehér lett, mint a Jégtörő Boszorka zúzmarás ruhája.

- Az nagyon hosszú idő Uram!

Boróka sírva fakadt. Hullott a könnye, mint a zápor eső.

Kenderszakóca király már szeretett volna indulni, ám nem volt szíve magára hagyni a lányt, így türelmesen várt. Amikor Boróka

arcán legördült az utolsó könnycsepp is, a király kedves szavakkal vigasztalta:

- Így már jobb, – mondta mosolyogva – fölösleges az egereket itatni. Hidd el nekem, hogy errefelé egyetlen egércsalád sem lakik, akkor pedig kár a könnyekért!

- Jó ember lehet ez a király. Nem hagyta magára Borókát.

- Milyen király?

- Hát Kenderszakóca király.

- Hogy mondtad?

- Jól hallottad, Viki! Kenderszakóca királyt dicsérem.

- Akkor megengeded, hogy én is kimondjam a nevét? Vége a tilalomnak? Útilapu a talpára, és kész?

- Hát persze, mondd csak nyugodtan! Számomra igen hangulatos a Kenderszakóca név.

- Meglepő fordulat!

- Szeretem a fordulatokat. Mesélj tovább!

- Boróka! Most már indulnom kell. Ám, te szívesen látott vendég leszel a kastélyomban.

- Hol van itt kastély? – kérdezte Boróka.

- Ha kinyitod a szemed, akkor látni fogod.

- De hát nyitva van a szemem! – csattant a lány hangja – nem látja, uram?

- A könnycseppet néztem, ami a szemed sarkában bujdoskol.

- Véletlenül keveredett oda!

- Bizonyára.

- Szóval, hol van a kastély, uram?

- Látod amott a fenyőfákat?

A lány, hogy messzebbre lásson, felállt arra a zsámolyszerű kőre, amelyen az előbb megpihent.

- Nos, látod már?

- Látom uram, de én ott két kastélyt is látok. Teljesen egyformák. A két kastély közül melyik az öné, uram?

- Amelyik előtt az imént egy vágató lovat pillantottál meg – mondta nevetve a király.

- És a másik kastélyban ki lakik, uram? – kíváncsiskodott Boróka.

- Hát...a másik kastély...nem az enyém az, biztos...

- Akkor kié?

- Angéla hercegné asszony tulajdona – válaszolta Kenderszakóca király kissé furcsa, rekedtes hangon.

Úgy tűnt, hogy a király erről nem szeretne többet mondani. Boróka a továbbiakban nem hozta szóba Angéla hercegné asszony kastélyát, csak magában jegyezte meg, „lehetséges, hogy a hercegné asszony beopta magát a király szívébe.”

- Szóval, amint az előbb említettem, sietek. De várj csak – s a király a zsebéből elővett egy rézgarast – ezt neked adom, ezzel bejuthatsz a kastélyba. Ott keresd meg Pozdorja urat, ő a kulcsárom. Így ő birtokolja a kastély összes kulcsát. Van egy nagy titka. De Pozdorja úr úgy gondolja, hogy a féltve őrzött titokra ez idáig még nem derült fény. Ebben tévedett.

- Tévedni emberi dolog! Viszont ha más is tud a dologról, akkor az már nem titok.

- Így igaz, de Pozdorja úr nem is sejti, hogy tudom a titkát.

- Akkor én is megtudhatom?

- Hát persze. Pozdorja úr kiválóan látja el kulcsári feladatát. De van egy kulcs, amit a belső zsebében hord. Nos ez a kulcs a padlás kulcsa. Egyszer észrevettem, amikor titokban felosont a padlásra. Elfogott a kíváncsiság, utána lopakodtam. No mit gondolsz kedves Boróka milyen elfoglaltságot talált magának az én kedves kulcsárom a padláson?

- ??

- Ugye nem találsz ki? Hát könyvet olvasott. Ült egy zsámolyon, és a Jégtörő Boszorka „Varázslatok mindenfajta témára” című könyve volt a kezében, és azt böngészte. De annyira belemerült az olvasásba, hogy észre sem vett, pedig ott álltam a háta mögött. Nem zavartam meg, gondoltam nem árt vele senkinek, ha a varázslás valamelyik területén jártasságra tesz szert. Fogalmam sincs, hogy hol szerezte azt a könyvet...bár, ha jól meggondolom kaphatta a Jégtörő Boszorkától is.

Kenderszakóca király, indulásra készítette a lovát, de mielőtt vágtaiba kezdett volna, még visszazólt Borókának: Boróka, legyél résen! Ne hagyd ki a kedvező lehetőséget, amikor Poz-

dorja úr felmegy a padlásra, lopakodj utána!

- Uram, ezzel azt akarja mondani, hogy kutassak a Boszorka könyve után? És ha megtalálom, mit kezdjek vele? Nem kívánczok a Jégtörő Boszorkával ismét találkozni, bár nagyon kedves boszorka, de én inkább a Gomolyfelhővárba szeretnék eljutni!

Ám Kenderszakóca király Borókának ezt az óháját már nem hallotta. Fürgelábú paripája messze járt vele, így a lány már nem láthatta a király arcára kiült mosolyt sem. Hogy e mosolyt mi váltotta ki? Lehet találgatni, lehet latolgatni, de ez egy darabig titok marad.

Boróka ekkor elindult a kastély felé, hogy megkeresse a titokzatos Pozdorja urat. A táj még havas volt, de a járda, ami a kastélyhoz vezetett tisztára volt söpörve. Egész úton markában szorongatta a királytól kapott rézgarast. Amikor a kastélyhoz ért nem zörgett be azonnal. Várakozott. Kíváncsian nézegetett a kapun túlra. Ám nem ácsoroghatott sokáig e kapu előtt, mert az egyszer csak váratlanul kinyílt, s Boróka máris a kapun belül találta magát. A lány nagyon meglepődött, s hirtelen nem is tudta mihez kezdjen, kinek mondja el, hogy ehhez az egészhez neki semmi köze sincs, csupán egy pénzdaráb tréfálkozott vele. Bizonyára a pénzverdében egy kapunyitogató varázsszót rejtettek ebbe a rézgarasba, gondolta Boróka.

Alaposan körülnézett, hogy merre található Pozdorja urat. A szeme egy hólapátra támaszkodó öregemberen akadt meg, aki éppen pihenőt tartott. Az öregember kék színű bohókás sapkát viselt. Arcán a mély barázdák, hófehér haja, hosszú szakállá hajlott koráról árulkodtak. Komornak látszott, de amikor Borókát megpillantotta mosoly húzódott az arcára.

- Ha nem tévedek, most jársz itt először, és keresel valakit, ugye? – kérdezte az öregember barátságosan.

- Valóban. Ismeretlen nekem ez a hely, és így azt sem tudom, hogy hol keressem Pozdorja urat.

- Éppen ott jön, ni – mutatott az öregember a raktárak felé.

- De hát az az ember nem is csoszog!

- Miért csoszogna?

Boróka az öregember eme kérdésére nem tudott válaszolni, mert a következő percben szemtől szemben állt vele Kenderszakóca király kulcsárja. Boróka nem akart hinni a szemének. Pozdorja úr délceg fiatalember volt, nem pedig egy csoszogós öregember, ahogyan ő elképzelte. Annyira meglepődött, hogy egyetlen hangot sem tudott kiejteni. Minden hang visszakozott, s inkább benn rekedtek, s vállalták a túlzásfóltságot a torokbéli tájon.

A kulcsár türelmesen várta, hogy Borókának rendeződjenek a gondolatai, hogy el tudja mondani, hogy mit keres errefelé.

- Szóval az úgy történt, hogy...

Amikor Boróka pontot tett az utolsó mondata után Pozdorja úr a karját nyújtotta a lánynak.

- Jöjjön Boróka kisaszszony! Elkísérem a szalonba.

A lány mosolyogva biccentett a hólapátra támaszkodó öregembernek, majd igyekezett lépést tartani a kulcsárral.

A szalon a kastély jobb szárnyában volt, ahová egy világos, tágas folyosó vezetett.

A kulcsár egy kétszárnyas ajtó előtt állt meg, de csak addig, amíg igazított egyet az öltözékén, majd bekopogott. Egy szőke, nyúlánk ifjú hölgy nyitott ajtót. Kérdő tekintettel nézett a kulcsárra. Pozdorja úr először összeverte a bokáját, majd mélyen meghajolt az ifjú hölgy előtt, ezt követően szavakkal folytatta a ceremóniát:

- Íme Vanda kisasszony a király húga, ő pedig Boróka kisasszony – mutatta be egymásnak a két hölgyet Kenderszakóca király kulcsárja.

- Úgy tudom, hogy, a király véletlenül találkozott Boróka kisasszonnyal, aki sajnos eltévedt a Gomolyfelhővárba vezető úton, ezért egy rézgarassal ellátva a továbbiakban rám bízta a kisasszonyt. A király nem számolt azzal, hogy egy kulcsárnak tengernyi a dolga, különösen, ha őfelségének éppen lovagolni támad kedve. Azt gondol-

tam, hogy Vanda kisasszony átvállalhatná eme megtisztelő feladatot. Ugyebár Vanda kisasszonynak jobban áll a dajkaság, mint nekem.

- Nono, Pozdorja úr, engem nem kell dajkálni! – tiltakozott Boróka.

- Emiatt ne legyen a kisasszonynak rossz álma! Ez csak olyan szóbeszéd – mondta nevetve a kulcsár.

- Nem szeretem a szóbeszédet, mert nem tudni, hogy mi igaz belőle. De menjen csak nyugodtan a dolgára uram. Én nem akarok senkinek a terhére lenni. Odamegyek a hólapátra támaszkodó öregemberhez. Segítek neki havat lapátolni. Azután majdcsak lesz valahogy.

- Azt hiszem, hogy ezt Vanda kisasszonnyal kell megbeszélnie – figyelmeztette Borókat a kulcsár – mivel a kisasszony felügyeletét a király rám hárította. De Boróka kisasszony beláthatja, hogy egy percnyi szabadidő sincs, különösen most, hogy Kenderszakóca király helyett is nekem kell a kastély dolgait kézbe tartanom.

Ezután Pozdorja úr még számos elfoglaltságára hivatkozva, Borókat kutyástól együtt Vandára a király hűgára bízta.

- Itt mindenki siet? Az előbb Kenderszakóca király vágatott el Fürgelábú paripáján úgy, hogy nem válaszolt egy nagyon fontos kérdésemre, most pedig Pozdorja úr tűnik el, mint a kámfor...de legalább csoszogna! – mondta Boróka

kissé bosszúsan – én azt hittem, hogy Pozdorja úr öregember, olyan öreg, akinek a lépései már nem katonásak – magyarázta Vandának –, és lám milyen fűrgén eltűnt.

- Én viszont itt vagyok, nem megyek sehová – mondta mosolyogva a király hűga. - Ne törődj a zsémbeskedő kulcsárral. Bizonyára valamilyen bosszúság érte, mert különben nagyon kedves, szeretetreméltó ember. Most valami bántja.

- Akkor maradhatok?

- Örülök, hogy itt vagy, és, hogy maradsz!

Vanda örült a váratlanul idecsöppent lánynak, és azonnal a vendégszobába vezette. Cserfes mivoltát nem tagadva meg egyfolytában beszélt hozzá. A király hűgát érdekelte, hogy miként talált ide, és ki várja őt a Gomolyfelhővárban? De főképp az, hogy meddig marad, mert szeretné neki alaposan bemutatni a királyi kastélyt és a környékét, és azt is szeretné, ha ott lenne vele a bálban.

- Szeretsz táncolni?

- Hogy szeretek-e táncolni? Hát azt nem tudom. Ha azt kérdezted volna, hogy szeretem-e a mákos tésztát, arra minden gondolkodás nélkül tudtam volna válaszolni. De, hogy táncolni szeretek-e?... Mákos tésztát már ettem, de táncolni még sohasem táncoltam... szerintem nem is tudok.

- Semmi baj, az alaplépésekre majd megtanít a táncos tanár. Így te is ott lehetsz a bálban, amit a születésna-

pomra rendez a király. A bál itt lesz a kastély legtagasabb termében. Az a táncterem. A táncteremben minden ragyog, nagyszerű érzés ott táncolni! Láthatod magad a falakon elhelyezett tükrökben, amint a márvány padozaton kerिंगzől a táncosoddal. Eljön a bálba a szomszéd kastély úrnője, Angéla hercegekisasszony is.

- Én úgy vettem észre, hogy a hercegekisasszony kedveli Kenderszakóca királyt, a szokatlan neve ellenére is – kuncogott Boróka.

- Pozdorja urat pedig a Jégtörő Boszorka – Vanda hirtelen a szája elé kapta a kezét, ám ez a mozdulat már elkésett – nem, nem, nem mondtam semmit! – tiltakozott hevesen – csak hangosan gondolkodtam. Ám igazat gondoltam, de ez titok. Ugyanis Pozdorja úr valójában nem igazi kulcsár. Kiletét eltitkolta, amikor kulcsárnak jelentkezett a királynál. Ő a kerekdombi Nemrest király legkisebb fia, és azért jött ide rangrejtve, hogy közelében legyen a Jégtörő Boszorkának. Ezt Mozsárkáné asszony, a szakácsnőnk mesélte el nekem.

- Hihetetlen! – álmélkodott Boróka - Pozdorja úr körül nagyon sok a rejtély. Lehetséges, hogy ő is boszorka?

- Ha itt maradsz egy pár napig, mindenre fény derülhet. Boróka, te lehetnél a bál díszvendége!

- Kedves Vanda, ez lehetetlen! Szerintem, hogy valaki díszvendég legyen, azt

ki kell érdemelni, - majd rövid hallgatás után hozzátette – én még csak nyolc éves vagyok, és nem is itt lakom.

- Ó, hát ez nem akadály! Ilyenkor mindig változatos vendégsereg érkezik a kastélyba, akik közül egyesek itt laknak, mások máshol.

- Engem viszont Nagyanyó vár a Gomolyfelhővárban, de ígérem, hogy a következő születésnapodon itt leszek.

Boróka, habár nagyon elcsigázottnak érezte magát, és szeretett volna pihenni, illedelmesen válaszolt. Ám két válasz között a gondolata egy kényelmes fotel körül járt, mint amilyenben megpihent a kandalló előtt az erdészházban. És ekkor meglátta a vendégszoba egyik sarkába állított kényelmesnek tűnő jókora fotelt. Elmosolyodott.

- Milyen kellemes dolog jutott eszedbe? – kíváncsiskodott Vanda.

- Ebben a pillanatban csak egy fotelra vágytam, s íme

itt van a sarokban! Ó, ha minden vágyam...., vagy legalább a fele, ilyen gyorsan teljesülne!

- Akkor foglalj helyet, és pihenj egy kicsit!

Boróka Gombolyaggal együtt kényelmesen elhelyezkedett a fotelban, behunyta a szemét és azonnal mély álomba merült.

Bár Vanda szeretete volna a kastély minden talpalatnyi helyét azonnal megmutatni Borókának. A tánctermet is persze, és a kastély parkját is, ahol kellemes pihenőhely vár mindenkit. De amint az alvó Borókára nézett ezt a szándékát sutba vágta, majd hamarjában kerített egy meleg takarót, amivel betakarta Borókát a kutyájával együtt, nehogy megfázzanak.

Holnap is nap lesz gondolta Vanda, nem maradunk le semmiről.

Talán már éjfél is elmúlt, amikor Boróka felébredt. A szobában sötét volt, csak az ajtó és a padló közötti kes-

keny résen jutott be némi fény a folyosóról.

Megnézem, hogy mi világítja be a folyosót, gondolta. Éppen le akarta nyomni a kilincset, amikor lépések zaja ütötte meg a fülét. Valaki járkált a szobája előtt. Később hangokat hallott. Boróka a füléhez illesztette a behajlított tenyerét. Így látta nagyapjától, amikor annak romlott a hallása, de a társalgásból nem akart kimaradni. Bár az ő hallásával még nincs semmi probléma, ám a vendégszoba ajtaja előtt a beszélgetés suttogva folyt. Boróka várakozott. Gondolatai Nagyanyónál jártak a Gomolyfelhővárban. Szeretett volna elmenni Kenderszakóca király kastélyából, de tudta, hogy lehetetlen, hiszen ismeretlen a hely és így ismét eltévedne. Ekkor ismét léptek zaja szűrődött be a folyosóról az ajtó alatti résen. Távolodó lépések voltak. Boróka lassan kinyitotta az ajtót. A távolodókban a Jégtörő Boszorkát és Pozdorja urat ismerte fel.

Komáromi vár

Az „alakuló térről” a kijárat felé.

Települési agrárbizottságok alakulása

A MAGOSZ felhívására a földművelésből élő és az iránt érdeklődő lakosok összejövételére került sor (február 7-én) a bagi polgármesteri hivatalban. Az egybegyűltek döntöttek a helyi, Települési Agrárbizottság megalakításáról. Megválasztották annak elnökségét és elnökét.

Népfőiskola, magbörze, falu-fejlesztés Galgahévízen

A Budapest-környéki Népfőiskolai Szövetség kezdeményezésére (február 21-én) Galgahévízen, a dányi Sebestyén Sebestyén népfőiskola már ismertetett családi kisgazdaságok gazdálkodásáról szóló fórumához hasonló rendezvényt bonyolított le, Nagy Andrea vezetésével a Galgamenti Népfőiskola.

GKRTE Domony

A GKRTE, Domonyvölgyben (február 13-án), a Malackert Vendéglőben tartotta szakmai programját. Napirenden a 2014. év turisztikai termékei, azok nyilvánosság elétárásának fontossága, a Szabadtúzi Lovagrend GE tevékenysége, valamint ezek banki támogatása szerepelt.

Simontornyai Kastély 2011 augusztusában

Galgaparti mesék

06-24246-56-4012014-02-18

VI. Galgaparti mesék A HELYTÖRTÉNETI BARÁTI TÁRSULAT mesemondó versenye.

Helyszín: Dózsa György Művelődési Ház, 2391. Bag, Petőfi ter 1/A.

Időpont: 2014. április 26.

Előadói kategóriák: A.) 6-10 évesek
B.) Felő évesek

2014. április 15-ig várjuk a résztvevők jelentkezését.

9:30 – 10:00 Vendégyvétel, regisztráció
10:00-16:00 Verseny
Tervezett eredményhirdetés: 13:00

Elérhetőség:
2191 Bag, Malom u. 14.
Telefon: 06-28-408-369 Mobil: +36-30-314-2492,
E-mail: b.gusztav@freemail.hu

Versenyzőinket, hozzátartozóinkat, vendégeinket szeretettel várjuk!

Bulcsa Gusztáv
HBT elnöke

Néprajzi értékek

Merítés, a különösen gazdag bagyi népviselet tengeréből.

Képünk néhai Katona Jánosné és a ma is munkálkodó Katona Pálné munkáinak kiállításunkon bemutatott (fodrai) művei.

„Sokan még nem tudják, de ha figyelmesen kísérik a Galgaparti népviseleti patakok hullámainak sodrását, ráismerhetnek a forrásra, azok bagyi eredetére.

Erről tanúskodnak a helyi népviseleti gyűjtemények és a mai is felhőkbe szálló cseppeket formáló alkotók. Hasonlók az ugyanazon érből ágazó források hozamához.”

Fejéregyházi László emlékkiállítás

Népes érdeklődő jelenlétében megnyílt Fejéregyházi László festőművész (1901-1948), a gödöllői premontrei főgimnázium volt rajztanárának, tanárunknak emlékkiállítás.

Képünk Gödöllőn, a Tessedik Galériában, rendezett kiállítás egy részletét mutatja be.

Középen az 1924-ben készült „Szent Norbert” című festménye látható, amely növendékei emlékezetében örökre megmarad.

Petőfi nap

Volt iskolánk hagyományaihoz híven, az idén is Petőfi nap keretében megemlékezést tartottunk névadónkról, a 48-as forradalomról és az elhunyt diáktársainkról.

A megemlékezés előtt, az „Öregdiák tanárok” osztályfőnöki órákat tartottak életükről, munkájukról, elért eredményeiről, amelyek a fiatalokat segíthetik az élet útján való eligazodásban.

Meghívó 06/21 216-01-400/2014.05.17.ÁRJI.sz.

HELYTÖRTÉNETI BARÁTI TÁRSULAT

PIROS PÜNKÖSDI RÓZSA

címmel, pünkösdhétfőn (2014. június 9.) hagyományosan zártkörű baráti találkozózt rendez

Műsor

15.00 órák: A templomban

ORGONÁI:
BENEDEK JÓZSEF
MŰSOR

1. Félix MANDI/ISSOIN Barabély (1899-1847): G-dúr Preludium Op.37. No.2.
2. Vincenzo J. RIGHINI/1756-1812: Air D'Église /Templomi Ária/
3. J. A. ORÉMUS/1880-1967: Allegretto Op.35.
4. Georges Armand Paul JACOB/1877-1950: Prixe de voile
5. Jacques Louis BATTMANN/1818-1886: Ezz-dúr Communion Op. 30.

16.00 órák: a pihenés „Apostolok szállásán”: Kiállítás a helyi értéktárból.

Agenda

2014. május Harvan éves Caravan zenekar, Baráti összejövetel a Művelődési Házban!

Minden Kedves Barátunkat szeretettel várjuk!

Tel:06-28-408-369 Mobil:36-30-314-2492
E-mail:b.gusztav@freemail.hu Honlap: hbtbg.hu

Égres TÁJÉKOZTATÓ

megjelenik negyedévenként, kéziratként • kiadja a **Helytörténeti Baráti Társulat** • 2191 Bag, Malom út 14.

Tel: 06-28 / 408-369 • Mobil: 06-30/ 314-2492 • adószám: 19181943-1-13 • számlaszám: OTP 11742166-20101701-00000000

Honlap: hbtbg.hu • e-mail: b.gusztav@freemail.hu • elnök: id. Balázs Gusztáv • tördelés: Fehér Viktor